

NEPŘEDMĚTNÉ MYŠLENÍ (8) (4. 6. 1979) [kazeta č. 9-74]

STRANA A

[Začátek semináře až zde, kazeta 7 skutečně nevyužita]

[Výklad podle textu „Reflexe a životní styl“ (1970)]

O antropologii, lidské praxi, osvětí a reflexi...

CCA 15:00 Kierkegaard, *Nemoc k smrti* a člověk v jeho pojetí...

Dále o osvětí...

CCA 33:00 Člověk se dostává k sobě tím, že se zabývá něčím jiným – to je základní schéma nepředmětného myšlení, ke kterému se budeme vždycky znovu vracet... Člověk se nemůže zabývat sebou samým tak, že se tematicky na sebe omezí. To je právě proto, že není předmět...

O integritě a různých prostředích, v nichž moderní člověk musí žít...

STRANA B

...

Například mně se včera nechtělo bavit se s tím belgickým právníkem... Když člověk má nechuť, tak v tomto případě je nutné tu nechuť překonat. A v jiném případě zase svolají takový mejdan kluci s maturou... Nějaká holka se splaší a udělá setkání po maturitě... Sejdou se po deseti letech a žvaněj o televizi. A já tam mám jít znova? To jsou různé případy...

8:00 No vidíte, můj problém je opačný. Mě rodiče terorizovali, abych šel do tanečních, a já nešel. V životě jsem se nenaučil tancovat a nikdy jsem to taky nepotřeboval...

14:40 [Odbočka o nepředmětnosti lidských vztahů na příkladech – zajímavé (když někdo čtyři hodiny žvaní a Hejdánek potřebuje pracovat apod.)...] Já nejsem schopen ho vyhodit. Já už jsem vyhodil spoustu lidí, ale nejsem si jistý, jestli to můžu udělat... Můžu ho vyhodit? Přitom je to naprosto ztracený čas...

22:45 Návrat k hlavní lince...

Odkud zlo – základní antropologická otázka... Mravní zlo se bere ne v tom, že naše situace je zlá, ale až tam, kde si zakrýváme oči před svou situací...

CCA 45:00 Když dopíšu nějaký text, tak mám žaludek v krku, nejsem schopný to po sobě ani přečíst a nejráději bych to spálil, aby to svět neviděl... A po pár týdnech zapomenu, co jsem chtěl, vrátím se k tomu, a ono to není tak nejhorší... A čím to je: už nejsem v tom vytržení, kdy jsem byl blízko tomu, jak to má být... Protože v tu chvíli už s tou múzou

nekomunikuju. Čili já mám dojem, že takový subjektivní doklad toho, že vykonané dílo je blbé, je, že když to skončím, tak se zálibným okem na tom spočinu. Kdežto když se mi zdá, že to je blbé, tak se neví...